Ч. 129 Субота 10 (23) червня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Смерть ґр. Муравйова. — Хіньска війна.)

З Петербурга наспіла вість, що вчера рано помер там скоропостижно мінїстер справ заграничних ґр. Муравйов. Смерть мінїстра, що ще передвчера вечером був на дипльоматичнім принятю цілком здоровий, наступила вчера рано, о годині 9½. Всї дипльомати, мінїстри і достойники зібрали ся по полудни в домі помершого. Wiener Abendpost присьвячує помершому мінїстрови дуже прихильний спомин. Підносять заслуги покійного коло удержаня сьвітового мира і коло скликаня мирової конференциї в Газї. Дальше підносять его заслуги коло удержаня приязних відносин Австро-Угорщини з Росиєю і порозуміня в балканьских справах.

Наспівша до Берлина телеґрама від начальника фльоти нїмецкої в Чіфу доносить, що стан ранених вдоволяючий; з тої телеґрами виходить, що вислана попередно командантом телеґрама о борбі під Таку пропала в дорозї. Япаньский консуль в Шанґаю доносить, що адмірал Сеймур прибув до Пекіна в неділю по полудни. В дорозї ставали з ним до борби Хінцї пять разів Страти Европейцїв дуже малі. Хінцї били ся дуже хоробро. О дальшім поведеню Сеймура нема доси точних вістий. Берлиньский Local Anzeiger доносить з Льондона після телеґрами Dalsiela о неімовірних поголосках. Після тої телеґрами „кулаки“ напали навіть на палату хіньскої цїсаревої і зрабували єї. Цїсарева зникла не знати де. Кулаки рабують в цїлім містї. Европейскі войска занятї збиранєм трупів людий і зьвірят по борбі з ворохобниками. — Daily Express доносить з Шанґаю о поголосцї, що стрий цїсаря князь Туан велїв підпалити цїсарску палату в Пекінї та що при тім убито цїсареву і цїсаря. Відтак мав собі князь Туан сам відобрати житє. Тим вістям не дають віри. — Після донесень з Тієнтсіну ширить ся там цїлковита анархія. Войскові і цивільні достойники хіньскі мусїли піддати ся ворохобникам. Хінцї, що служать у Европейцїв зі страху перед муками від ворохобників, покидають службу і утїкають. Торговельним кораблям заборонено задержувати ся в Тієнтсінї. Між Тієнтсіном а Таку стоїть до 7000 кулаків, котрі всьо нищать і палять. Після донесень хіньского ґенерала Кунґі з Шанґаю, що стоїть по сторонї ворохобників, убито віцекороля в Чілї. Кулаки знищили в Тієнтсінї церков і кілька місийних домів, хотїла також знищити і зелїзничий дворець, однако їх відогнали европейскі войска. — У француским парляментї мінїстер заграничних справ Далькасе відповідаючи на інтерпеляцию заявив, що одержав депешу з Хін, котра доносити, що до дня 20 с. м. були посольства і чужинцї в Пекінї цїлком спокійні. Дня 16 с. м. надійшла телеґрама від француского консуля Франсоа і Юннанз в полудневій Хінї, в котрій консуль доносить, що власти хіньскі пізнали вкінци свій обовязок і взяли в оборону Европейцїв. Дальше заявив мінїстер, що Франция має в тій хвили на хіньских водах 2500 людий. Крім того має там 8 панцирних кораблїв, 1 корабель авізовий і 4 канонїрскі лодки. Франция — говорив дальше мінїстер — буде старати ся у звязи з Росиєю і в порозуміню з иншими державами завести лад і безпечність в Хінї і певна річ, що в Пекінї удасть ся установити правительство, що дасть запоруку за безпечність всїх Европейцїв. Що до Юннану то заявив мінїстер, що консуль Франсоа не жадає висиланя там войск, бо після его пересьвідченя, поява француских вояків в Юннанї могла би стати знаком до вибуху ворохобнї. Вкінци констатує мінїстер, що в справі хіньскій прийшло між державами до цїлковитого порозуміня. — То само сказав в анґлїйскім парляментї Бродрік, але рівночасно повідомив палату, що з Пекіна нема доси нїяких урядових вістий.

Новинки.

Львів дня 22-го червня 1900.

— **Впреосьв. архиепископ Ісакович** оголосив дня 6-го с. м. як в день своїх імянин пастирский лист, в якім між иншим остерігає вірних перед социялїстичною аґітациєю. В листї читаємо: „Наші социялїсти і масони не спочивають в своїй працї. Своїми дневниками, тижневниками і місячниками розсилають запопадливо отрую невіри, отрую народу по цїлім краю. А як скоро і убийчо

---

77)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше). *)

Ще того самого дня поїхало перске посольство на лесбійскім суднї до Мемфіс, завізвати короля, щоби він і місто піддали ся на ласку і неласку. Камбізес і собі поїхав за ним, виславши віддїл войска під проводом Меґабізоса, щоби оно взяло Саіс.

В Гелїополїсї вийшли єму на стрічу посольства еллиньских жителїв Навкратіса та Лїбійцїв, з золотим вінцем і богатими дарунками, та просили его о опіку і мир. Він приняв їх ласкаво і обіцяв їм свою дружбу; але послів з Кирени і Барки відправив з гнївом а їх данину, пять сот срібних мін [1]), котрою погордив, бо здавала ся єму за мала, розкинув власними руками межи вояків.

На тім самім місци дістав він вість, що Мемфіти, коли приїхало его посольство, збігли ся громадно, затопили судно, а людий, що на нім приїхали, без ріжницї пороздирали як сире мясо, і волікли по земли аж до кріпости. Скоро Камбізес то почув, крикнув сердито: На Мітру, за кождого з тих убитих мужів буде мусїло наложити головою десять Мемфітів! — В два днї опісля станув він з своїм войском перед брамами сего величезного міста. Облога тревала лиш короткий час, бо залога була занадто мала, щоби боронити так великого міста, а жителї по страшній поражцї під Пелюзиюм стратили відвагу.

Сам король Псамтік вийшов з найвисшими своїми достойниками двірскими королеви на стрічу. Той нещасливий чоловік з'явив ся в роздертій одежи та у всїх ознаках жалоби. Камбізес приняв его холодним мовчанєм та велїв его увязнити і відвести разом з его дружиною. З вдовицею Амазіса, Лядікою, котра була також явила ся, обійшов ся був король ласкаво, і на просьбу Фанеса, на котрого він все був ласкав, відослав єї під ескортою до єї вітчини, до Кирени, де она позіставала аж до упадку єї свояка Аркезіляоса III. та до втечі єї сестри Феретіми. Відтак перенесла ся она до Антиллї, міста в Єгиптї, що до неї належало, жила там тихо і самотно та умерла в глубокій старости.

Камбізес не хотїв мстити ся на женщинї за обманьство, якого допущено ся супротив него, і яко Перз, мав занадто чести і поважаня для матери, особливо же для матери короля, щоби зробити вдовици Амазіса щось злого.

Псамтік лишив ся під строгим надзором в палатї фараонів і в королївскім помешканю, де его обслугувано як короля, а Камбізес тимчасом облягав резиденцию Саіс і взяв его.

Межи найзнатнїйшими Єгиптиянами, що підбурювали нарід до опору, займав Неітготеп, старший єрей Неіти, найперше місце, і его так само, як і сотку нещасливих, що так само були провинили ся, вислано в тяжку неволю до Мемфіс. Більша же часть двірских урядників фараона в Саісї поклонила ся добровільно Камбізесови, надала єму імя Раместу, то єсть дитя сонця, і спонукала его коронувати ся формально на короля горішного і долїшного Єгипту та дати ся після старого звичаю приняти до касти єреїв. Камбізес, хоч неохотно, за радою Фанеса і Крезуса, дав то все зробити з собою; ба він навіть приніс жертву в сьвятини Неіти та велїв новому старшому єреєви тої богинї пояснити собі головні основи містерий. Декотрих із старих вояків припустив близше до себе а богато урядникам адмінїстрацийним надав висші посади. Адмірал нілевої фльоти Амазіса умів навіть так позискати собі его ласку, що він зробив его своїм столовянином [2]). Коли Камбізес наконець виїхав з міста, установив там Меґабізоса своїм намістником. Але ледви що король виїхав з Саіс, як простий нарід дав волю своєму притаєному гнївови, напав несподївано на перску варту, порозставлювану в містї, і убив єї, позатроював кирницї, та попідпалював стайнї кінноти. Меґабізос поїхав по сих подїях до короля і представив єму, що така ворожість, коли єї пострахом не спинить ся, доведе до явної ворохобнї. — Прикажи — казав він — стратити безпроволочно тих два тисячі знатних молодцїв з Мемфіса, що засу-

---

*) Задля браку місця поясненя до сего фейлетона будуть поміщені в слїдуючім.

ділає ся отруя, дивимо ся на те з роздертим серцем. Длятого мої найдорожші! звертаючи ся против тих писем нашою епископскою повагою, найторжественнійше їх виклинаємо та забороняємо читати і передплачувати під тяжким гріхом всї письма, дневники, брошури, що противлять ся вірі і науцї церкви, що противлять ся добрим обичаям, що противлять ся сьвятим ідеям нашого католицкого народа. Просимо вас і заклинаємо, щоби ви тих писем не передплачували, в ваших домах не передержували, від ваших доматорів та підчинених їх віддалювали. А що тих писем в нинїшних часах є цїлий леґіон, що я всїх вичислити не в силї, то кажу загально: що всї письма социялїстичні, всї жидівско-масоньскі, всї хотяйби на вигляд з ліберальною закраскою, але що є против церкви і народу, уважаємо як письма церквою викляті і такі письма, поки не зречуть ся свого противцерковного та противнародного напрямку, забороняємо вам читати. Звертаю також вашу увагу на те, що ті всї, що сї письма передплачують, допускають ся подвійного гріха, бо раз, що погорджують порученями церкви — а хто церкви не слухає, сказав Христос, є яко поганин і явногрішник і своїм грошем причиняють ся до ширеня отруї і їди, отже допускають ся тяжкого гріха против свого народу, затроюючи его духа та ширячи публичну соблазнь".

— **Судиї против адвоката**. Перед окружним судом в Сяноцї вела ся через кілька днів карна розправа, в якій обвинителями виступили пп. Йосиф Дрималик, Естахій Дудрович і др. Бейнарович, ад'юнкти суду в Березові, против обвиненого дра Вінкентия Данця, адвоката в Березові, з закиду о обиду чести. Між наведеними судиями а адвокатом витворило ся ворогованє, в наслїдок котрого судиї приміняли закони з цїлою строгостию до адвоката і его клїєнтів, а адвокат не лише своїм поведенєм в судї, але посторонними забігами старав ся поведенє судиїв виставити нелеґальним надужитєм свого становиска. Др. Данец вніс був жалобу до висших властий, наводячи кільканайцять случаїв шорсткого поведеня судиїв зі сторонами. Сяніцка прокуратория вигочила карне слїдство дрови Данцеви за клевету, але по кількох місяцях відступила від него, полишаючи пошкодованим вільну руку в доходженю своєї обиди. Тимчасом віденьский орган адвокатів Das Barreau виступив против березівских судиїв, а пос. Станїньский вніс дотичну інтерпеляцию в парляментї. Се викликало дисциплїнарку против пп. Дрималика і Дудровича, яку три рази застановлювано і вкінци залишено. Тепер на порученє окружного суду в Сяноцї вточила слїдство дисциплїнарна рада адвокатскої палати. І против дра Данця дисциплїнарка не найшла стійних закидів. Остаточно оба судиї виступили з жалобою за обиду чести, а трибунал засудив дра Данця на два місяцї арешту з заміною сеї кари на 1200 корон. Др. Данець зголосив відклик від вироку що-до вини і кари, а приватні обвинителї що-до заміни арешту на грошеву кару.

— **Пожежа лїса**. З Немирова доносять: Дня 14-го с. м в полудне згоріло в немирівских добрах 40 морґів лїса. Необезпечена шкода виносить понад 24.000 корон. В ратунковій акциї дуже помічною оказала ся немирівска сторожа добровільцїв, недавно що зорґанїзована. Підчас пожежі заявила молода сторожа велику зручність і притомність; як би не то, огонь міг би був скінчати ся великим нещастєм.

— **Огнї**. Місточко Бариш в повітї бучацкім навістив дня 13-го с. м. великий огонь. Того дня по полудни займило ся в одній хатї і огонь в короткім часї знищив 26 будинків мешкальних з будинками господарскими і всїми запасами збіжа. Загальну шкоду обчисляють на 33.500 корон. Лиш 11 погорільцїв було обезпечених від огню на загальну суму 7.140 К. Причиною огню була мала дитина лишена без дозору, що бавила ся сірничками. — В Раві згоріли дня 15 с. м. млин, горальня з цїлим урядженєм і воловня, власність Володислава Ґедройца. Загальна шкода лиш в части обезпечена виносить 60.000 К. Причиною огню була зла будова комина. З поломіни уратовано дитину горальника Йосифа Фаера.

Нещастна пригода. Сими днями приключяла ся в Парижи подібна пригода з трамваєм, як недавно в Пештї. Ваґон, що їхав з Пассі до париского ратуша, задержав ся по дорозї, а кондуктор висїв, щоби помочи свому товаришеви з другого ваґона при направі якогось приладу, що попсував ся і віз не міг рушити з місця. На нещастє гальма першого ваґона не була добре закручена і віз рушив з місця та поїхав летом стріли улицею Трокадеро. По дорозї ваґон поторощив два вози, зломив дерево і вкінци станув на улици Понтольма. З пасажирів, що вискакували по дорозї з ваґона, один пожив смерти на місци, а 13 потерпіло тяжкі рани. З ранених оден вже помер, а трох боре ся зі смертию.

— **Різники між собою**. Дня 19 с. м. посварили ся в різници в Калуши два різники Хаім Бухгальтер і Давид Фрост, а від сварки прийшло до бійки і Хаім ударив свого противника в лице. Давид роз'ярений до крайности вхопив тогди різницкий ніж і пробив ним Хаіма так нещасливо, що ніж застряг ему аж в легких, в наслїдок чого Хаім в тій хвили помер. Фрост ставив ся сам перед судом. Як убитий Хаім так і убийник Давид мають чисельні родини, перший зложену з семеро, а другий з четверо душ.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 червня. На день 28 с. м. скликано до Відня конференцию краєвих маршалків для наради над средствами поліпшеня краєвих фінансів, а особливо над наміреним заведенєм додатків краєвих до податків від спіритусу. Та конференция відбуде ся в міністерстві скарбу.

Мадрид 22 червня. Урядовий дневник оголошує королївский декрет, котрим знесено конституцию в провінциї Мадрид.

Берлин 22 червня. Бюро Вольфа одержало з Чіфу таку депешу: Після вістий з Таку з дня 20 с. м. вийшли звідтам вчера відділи російский в силї 3000 людий, нїмецкий і анґлїйский для охорони европейских осад розкинених в околици Тієнтсіну.

джені на смерть, за кару, що убито наше посольство. Та й не завадить, коли межи засудженими буде й Псамтіків син, около котрого готові колись збирати ся ворохобники. Доньки давного короля і старшого ерея Нейтготепа, мусять, як чую, носити воду на купіль для благородного Фанеса.

Атинець усьміхнув ся на ті слова і сказав: Камбізес, мій володітель, позволив менї на мою просьбу держати так знатні служницї.

— Але заказав тобі — додав Камбізес — загрожувати житю котрого небудь із членів поваленого пануючого роду. Лиш королеви вільно королїв судити.

Фанес поклонив ся, а Камбізес звернув ся знову до Меґабізоса і приказав ему казати на другий день стратити засуджених на відстрашаючий примір для других. О судьбі королївского сина хотів він пізнїйше рішити; але на всякий случай мали его повести на місце траченя разом з другими засудженими. — Мусять видїти — сказав він — що уміємо строго виступати против ворогованя.

Коли Крезус позволив собі просити о ласку для невинного хлопця, усьміхнув ся Камбізес і сказав: Будь спокійний, старий друже, дитина ще жиє і їй може негірше буде у нас як твому синому, котрий так хоробро боров ся під Пелюзиюм: Впрочім хотів би я знати, чи Псамтік уміє зносити свою долю так по мужески, як то ти умів перед двайцять пяти роками!

— Можна би о тім переконати ся! — відозвав ся на то Фанес. — Прикажи королеви вийти на подвірє замку та повести по при него всїх увязнених та засуджених, а тогди покаже ся, чи з него муж, чи чоловік трусливий!

— Нехай так буде! — сказав на то Камбізес. — Я сховаю ся і буду дивити ся так, щоби він мене не видїв. Ти підеш зі мною, Фанесе, і будеш менї казати хто із вязнів як називає ся і чим він був.

На другий день рано вийшов Атинець з королем на затїнок, який окружав величезне подвірє замку обсаджене деревами. Густі корчі цьвітів закривали підглядаючих, котрі могли видїти кождий рух людий під собою і розуміти кожде їх слово Псамтік стояв оперши ся об якусь пальму окружений кількома із своїх давних товаришів, та дивив ся понуро в землю, підчас коли его донька з донькою Нейтготепа і другими дївицями убрана як невільниця несла коновками воду і переходила через подвірє. Скоро дївчата побачили короля, зачали голосно заводити, а їх плач пробудив короля з его задуми. Коли пізнав ридаючих, схилив голову до землї, але й зараз випростував ся маєстатично та спитав свою найстаршу доньку, для кого она несе воду? Коли довідав ся, що она служить у Фанеса за невільницю, поблїд, кивнув головою і сказав до дївчат: „Ідїть!"

За кілька хвиль опісля вийшли увязнені з посторонками на шиї і зубелами в устах; їх вивели перскі дозорцї на подвірє.[3]) На переді походу ішов малий Нехо, котрий витягнув рученята до свого батька і просив его, щоби він укарав тих чужих, недобрих людий, що хотять его убити. Єгиптияни плакали при сих словах з превеликого горя; але Псамтікови знову анї одна сьоза не станула в очах і він лиш глубоко схилив ся до землї а відтак лиш кивнув рукою до заплаканого хлопця прощаючись з ним в послїдне.

В короткім часї по тім увійшли через браму ті, що їх увязнено в Саіс. Межи ними був і старенький Нейтготеп. Давний старий ерей мав на собі лахмани і ледви що міг іти підпираючись палицею. Коло брами подвіря подивив ся він і побачив Дарія, давного свого ученика, і зараз побіг до него не зважаючи на нїкого і став ему жалувати ся на свою біду і просив о поміч а наконець таки витягнув руку і став жебрати милостинї

Дарій не поскупив та спонукав тим і других Ахеменідів, котрі стояли коло него, що они стали жартом кликати старого і кидали ему дрібні монети, котрі він з трудом збирав із землї та дякував за них.

Скоро Псамтік то побачив, розплакав ся на голос і заводячи закликав по імени свого приятеля та вдарив ся рукою по чолї.

Камбізес здивував ся коли то побачив, розгорнув цьвіти, приступив до поруча затїнку і відозвав ся до нещасливого: Скажи менї, ти дивний чоловіче, длячого ти на вид твоєї злощасної доньки і твого сина, що ішов на смерть, не заводив і не плакав, а якомусь жебракови, котрий навіть, як здає ся, і не свояк тобі, оказав так велике сочувство?

Псамтік глянув тогди в гору на свого побідителя і відповів: Нещастє мого роду, сину Кироса, було завелике для сьлов; але над недолею приятеля, котрий на старість з найщасливійшого чоловіка став нужденним жебраком, можна менї було заплакати!

Камбізес признав радо правду нещасливому а коли оглянув ся, побачив, що не лиш в его оцї виступила сльоза. Крезус, Барт'я і всї присутні Перзи, ба навіть і Фанес, що служив обом королям за товмача, заходили ся від плачу.

Гордий побідитель радо видїв ті сльози і звертаючись до Атинця сказав: Я гадаю друже, що заподіяна нам кривда тепер вже відомщена. — Встань, Псамтіку, і старай ся як отсей благородний старик — він показав при тім на Крезуса — привикнути до своєї нової судьби. Ти і твоя родина покарані за обманьство твого батька. Ту саму корону, яку Амазіс зрабував донцї Гофри, моїй незабутній подрузї, здер я тобі з голови. Іза Нітетіси розпочав я сю війну; тепер дарую житє твому синови, бо она его любила. Можеш від тепер жити спокійно яко столовянин на нашім дворі і зазнавати такої самої чести як мої вельможі. Приведи хлопця, Ґіґесе! Він буде так як ти пе-

Льондон 22 червня. З Шанґаю доносять, що росийске войско, заосмотрене в більше число армат стануло під Пекіном і зараз розпочало бомбардувати місто з двох сторін.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Учитель знад Вислока: 1) Спису витягнених льосів, згаданих Вами льотерий не маємо, бо то льотериї добродійні, і що так скажемо, хвилеві, отже фінансові ґазети їх не поміщають, а годі нам знати, в котрій специяльно ґазеті якась льотерия поміщає свої списи. Впрочім таким льотериям і залежить на тім, щоби люди як найменше знали, коли і які льоси витягнено, бо тогди всї невідобрані гроші або предмети припадають на добродійну ціль, отже поправді, той, що купив льос на добродійну ціль, не повинен навіть питати ся, чи той льос витягнений, бо скоро витягнений і виграв, то купивший не зробив ніякого доброго діла, бо під певним взглядом може ще й пошкодив доброму ділу, даючи, припустім 50 кр. а беручи н. пр 5000 зр. Яке то добродійство? То самодурство, таке саме, як тої пані, що вибираючись на баль на добродійні цілі, купує сукню за 700 зр., сума, котрою можна би що найменше семеро людем добре помочи а одного навіть щасливим зробити; кошти цілого балю виносять грубі тисячі а на добродійні цілі приходить з того 500, що найбільше яких 1000 зр — Та ще й на то позволимо собі звернути увагу, що чомусь як раз до нас, де найбільша нужда, насилають може найбільше добродійних льосів. А то чому, як гадаєте? — По нашій думці тому, що наші бідні люди хотіли би конче якось поратувати ся, а не знаючи і не маючи способу, хапають ся чого небудь, хоч би сліпого щастя, та купують всілякі льоси, а чужі люди гадають собі, що ми такі богачі і добродійні люди, та кидають ся зараз до нас з своїми льотериями. То само роблять і всілякі дурисьвіти. Л ь о с і в у г о р с к о ї л ь о т е р и ї к л я с о в о ї н е к у п у й т е і відошліть, коли Вам якісь прислано. Та льотерия у нас заказана. То знають дуже добре заграничні аґенти і длятого накидають нашим людем льоси тої льотериї. Що комусь там в К а л у ш и в и п л а ч е н о 100.000 з р. т о н е п р а в д а! Такі гроші у когось в Калуши мусіли би звернути увагу властий і остаточно їх би сконфісковано, а така небувала ще подія мусіла би наробити в цілім краю великого розголосу. — То навіть не заряд льотериї Вам прислав, бо він тим не занимає ся, але якийсь аґент, що підшив ся під заряд. — 2) Планету Ю п і т е р а видко тепер досить високо на полуднево всхіднім небі в громаді зьвізд „Скорпіон“, при самім овиді (горизонті); д 30 червня побачите єго о 11 год. в ночи, на полудневім заході. О тій самій порі побачите простісенько на полудни при самім овиді в простій лінії від полярної зьвізди на полудне громаду зьвізд „Стрілець“ а в ній буде планета С а т у р н. Ся планета сходить вже около $^1/_2$9 год. вечером а заходить рано аж по всході сонця. — Н е п т у н а тепер зовсім не видко, бо він знаходить ся близько сонця. Єго треба шукати в громаді зьвізд „Бик“. — **І. Б. в Ван.:** Так далеко наше знане не сягає. То й на що Вам аж липских книгарень. Преці Ви не будете купувати книжок десятками тисячів. А липскі книгарні то, бачите, по найбільшій части гуртівники, именно найбільші, о котрі Ви питаєте. Для Вас вистане вповні хоч би лиш львівска книгарня Н. Альтенберґа, котре може обслужити навіть і університетску бібліотеку. Друга книгарня у Відни Wilhelm Frick Hoffbuchhandlung Graben 27. Ті книгарні спроваджують нам н. пр. всілякі найновійші книжки звідки небудь, а як би потреба, то спровадили би й з Гонолюлю. — 2) Найпрактичнійші Tuossaint Langenscheidt Unterrichtsbriefe по 22 К. 40 сот. Також: Fornassari, die ital Sprache zum Selbstunt. 2 К. 20 сот. а Anleitung zur Erlern. der it. Spr. 4 К. — 3) Підручників зі взірцями до рисованя єсть множество. — 4) І підручники до стенографії суть німецкі, польскі і бачу рускі (оба послідні вид. Полїньского). — Вивчене зависити від здібности. — На 5 питане відповідь пізнійше а Вашого знаку ми не ужили, бо він трохи за претенсіональний і то що ми Вам сказали, не конче належалосьби всім. — **Р. П. Кат. Станисл.:** Ми не бачивши Вас і на очи, не можемо осудити що єсть. Коли маєте утруджений віддих, то причину єго мігби Вам сказати лиш лїкар по докладнім опуканю і обслуханю. Причина мусить очевидно лежати десь в проводах віддихових або може єсть лиш корчева. Тут лиш лїкар може Вам щось певного сказати і порадити. — **С. М з З.:** Ну, то вже не малий хлопець, коли має 17 літ. Яка причина, що єму викидає прищі на лици та що єму волосе на бороді від суботи до суботи виростає на 2 міліметри, так що він мусить аж голити — того не знаємо. Волосе самоби не вадило, а хоче, то може й голити. Инша річ з прищами, ті треба би видіти і знати які они, щоби на них щось порадити. Найлїпше порадити ся лїкаря, а не робити що небудь, хто що скаже, бо можна напитати собі біду. Остаточно як би дуже докучали, то можна купити собі в аптиці цинкової масти і помастити на ніч, а лице обмивати легко літною водою. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора К и р и л а К а х н и к е в и ч а, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ред літами виховувати ся разом з синами Ахеменідів.

Лідиець пустив ся, щоби виконати той радістний приказ; але Фанес закликав єго назад, заким він ще добіг до дверий від затінку, станув в гордій поставі межи королем а урадованим Псамтіком і сказав: Ти би, Лідийче, надармо ходив! Проти твого приказу, мій володітелю, скористав я з тої повновласти, яку ти мені колись надав, і приказав катови стратити Амазісового внука яко першого з помежи увязнених. Голос труби, який ви перед тим чули, дав знак о смерти послїдного над Нілем уродженого насліднника престола. Я знаю, що мене жде, Камбізесе, і не прошу о своє житє, бо я осягнув свою ціль. Та й твій дскоряючий погляд, о Крезусе, я розумію. Тобі жаль дитини; але житє то така сїть недолї і розчарованя, що я так, як колись той Солон, котрий тебе остерігав, уважаю за найщасливійшого того, котрому боги як колись Клебісови і Бітонови [4]) спослали вчасну смерть. Коли я у тебе, Камбізесе, щось колись значив, коли тобі моя рада на добре вийшла, то зроби мені ще послїдну ласку і позволь сказати ще кілька слів. Ти, Псамтіку, знаєш що нас роздвоїло. Ви всї, на котрих поважаню мені залежить, повинні то тепер довідати ся. Батько отсего чоловіка именував мене на єго місце головним вождом висланого на Кипер войска і я діждав ся великих успіхів там, де він зазнавав лиш упокореня; я мимо моєї волї довідав ся тайни, яка могла пошкодити єго претенсиям до престола; я не дав єму забрати на силу честну дівицю з дому єї бабуні, поважаної всіми Еллинами старушки. — Отсе все, чого він не міг мені простити і що єго спонукало визвати мене до борби на житє і смерть, коли я мусїв виступити із служби у єго батька. Тепер борба рішила ся. Ти казав позабивати мої діти і гонити мене як яке плюгаве зьвіря; то ціла твоя месть! Я позбавив тебе твого престола і зробив твій нарід рабами. Я твою доньку назвав моєю невільницею, казав твого сина стратити і дивив ся на то, як та сама дівиця, котру ти переслідував, стала щасливою супругою героя. Ти, скинений з престола, упадаючий, видів, що я став найбогатшим, наймогутнїйшим з помежи моїх земляків; ти нещасливий мусїв видіти — і то була моя найкрасша месть — як я плакав над твоєю страшною судьбою, бо таки негоден був утаїти в собі зворушеня! Хто так як я міг пережити хоч би лиш одним віддихом найбільшу нужду свого ворога, того називаю таким щасливим як самі боги. Не маю вже нічого більше казати!

Фанес замовк і притулив руку до своєї рани. Камбізес видивив ся здивований на него і поступив кроком наперед і хотїв як-раз доторкнути ся пояса Атинця, рух руки, котрий значив би то само, що підписане вироку смерти [5]), коли єго око впало на почестний ланцух, який він повісив був на шию за єго розумність, з якою він доказав невинність Нітетіси. Згадка на женщину, котру він любив і вдяка, яку він винен був сему рідкому чоловікови за безчисленні єго прислуги, втихомирила єго гнїв і він опустив руку піднесену на дане знаку смерти. Маленьку хвильку постояв строгий володїтель перед непослушним приятелем не знаючи що робити, але відтак ідучи за якимсь внутрішним голосом підняв знову праву руку і приказуючо показав на вихід з подвіря.

Фанес поклонив ся мовчки, поцілував ризу короля і зійшов спокійним ходом на долину на подвіре. Псамтік дрожачи споглядав за ним і прискочив до поруча затїнку, але заким ще міг отворити уста, щоби єму заклясти, упав неживий на землю.

Камбізес дав знак дружині і приказав своїм ловчим робити приготовленя до ловів на льви в лібійских горах.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).